

BID EN WERK

DOOR

W. BLOMBERG—ZEEMAN.

„Ik kan alle letters al merken, moesje, ook hoofdletters en die heele kleintjes, ook!”

„Knap, hoor!”

„We mogen er ook een handwerkje mee maken, zegt de juffrouw.”

„Een handwerkje?”

„Ja een kussentje of een boekomslag, of een....”

De deur kraakt. Forsche stappen worden gehoord. 't Is Bos, Truitjes vader. Ze snelt op hem toe en de krachtige, sterke man tilt haar op zijn schouder. Vlug gaan ze aan tafel, want Bos heeft maar een uur schafttijd.

„Ik kom vanavond niet thuis”, zegt Bos plotseling tot zijn vrouw.

„Alweer niet”, klinkt het zuchtend.

„Ik kan een vrachtje over de grenzen sleepen, een vrachtje, dat met goud betaald wordt.”

„Het is stelen.”

„Ben je mal, vrouw, 't is eerlijk betaald.”

„'t Is je verrijken ten koste van een ander. En je beloofde me laatst, dat het nu voor 't laatst zou zijn.”

„Ik heb hier een te zoet winstje aan, om het te laten schieten. 't Is net een werkje, dat voor de Pinkster is afgeloopen.”

„Daar kan geen Pinksterzegen op rusten.”

De vroolijke, opgewekte stemming is voorbij. Truitje kijkt schuw van Vader naar Moeder. 't Spijt haar, dat ze nu niet prettig meer praten kan over haar eerste handwerkje. Wat zal ze toch maken? Voor wien zal ze iets maken? Moeder heeft al een mooi speldekussen en twee groote wandteksten en een prachtig boekomslag om den bijbel. Zal ze dan iets voor haar Vader maken? Wat kun je nu voor een man borduren? Onwillekeurig neemt ze Vader eens op. Hij zit berekeningen te maken in een dik boek. Ze heeft eens aan Moeder gevraagd, of dat Vaders sommenschrift was, omdat er allemaal cijfers in stonden. Moeder had gezegd dat het een werkboek was, maar dat het een boek was, dat Vader geen

geluk kon aanbrenge. Altijd, wanneer Vader in dat boek had gerekend, kwam hij 's avonds niet terug van het werk en dan keek moesje zoo treurig en dan kon ze er zelfs niet van in slaap komen. Een werkboek dat geen geluk aanbracht! Dat was wonderlijk. Opeens moest ze denken aan haar tekst, die ze laatst van de Zondagschooljuffrouw gekregen had, omdat ze wel tien Zondagen goed haar versje gekend had. „Bid en werk” stond er op. Ja, werken alleen is niet genoeg. We moeten er een zegen op vragen. Zou Vader daaraan denken?

Ze weet wat. Haar eerste handwerkje zal voor vader zijn. Voor Vaders werkboek zal ze een boekomslag maken, waarop zal staan „Bid en werk.”

Vervuld met haar prettig plan, gaat ze schoolwaarts. De juffrouw vindt het een aardig idee. Heel stilletjes moet Truitje het boek eens meten, en dan heeft de juffrouw nog wel een lapje goed.

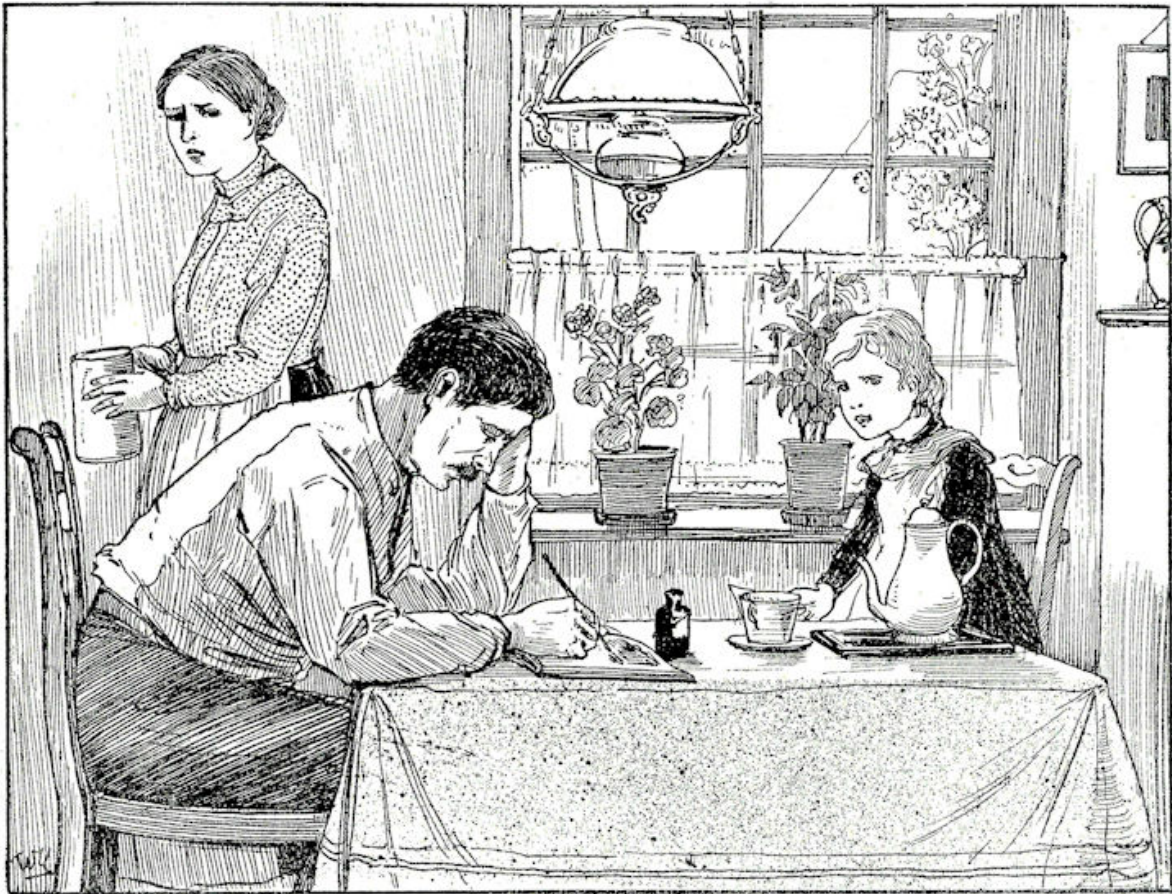
Den volgenden dag kan Truitje reeds beginnen. De kleine vingertjes weren zich dapper. Hè als 't eens af kwam voor Pinkster.

Voor en na schooltijd mocht ze er ook aan werken en ja, den Zaterdag voor Pinkster was het kant en klaar. De rood zijden letters kwamen mooi uit op den blauwen achtergrond. Moeder wist wel, dat ze iets voor Vader maakte, maar wat, neen, dat moest een geheim blijven. Morgen ochtend zou ze heel vroeg opstaan en het om Vaders werkboek doen. Wat zouden ze daarvan opkijken!

't Koste haar heel wat moeite haar prettig geheim niet aan Moeder te vertellen. In een mooi vloeipapiertje had zij den omslag onder haar hoofdkussen gelegd. Daar was hij veilig tot morgenochtend. Ze was eigenlijk maar heel blij toen het bedtijd was. Het leek haar hoe langer hoe moeilijker haar handwerkje niet voor den dag te halen. Vader was dien avond ook thuis geweest, maar 't was Truitje opgevallen, dat Vader heel stil was en al maar in zijn werkboek getallen opteekende. Moeder had vast wel gelijk: dat werkboek maakte Vader niet gelukkig. Maar, als dat „Bid en werk” er omheen zat, dan werd het misschien wel anders.

Bos liep dien avond telkens naar buiten. Werd het dan nooit goed donker? Hij zou dan eerst maar een poosje gaan slapen. Als hij zich maar niet versliep! Wanneer hij middernacht erop uittrok, zou zijn vrouw er misschien ook niets van merken. Och wat, hij deed het toch ook niet voor zijn plezier. Al noemden

de menschen het smokkelen, bepaald stelen was het ook niet. Hoewel... Beslist, dit was het laatste vrachtje. Heel diep in zijn binnenste fluisterde een stem, dat zijn werk, dat het daglicht schuwde den Heiligen Geest bedroeven moest. Moeder Bos dankte God, dat haar man tenminste in den Pinksternacht zijn zondig werk niet verrichtte. En met onbezorgd hart sliep ze weldra in.

Ook Bos was spoedig in het land der droomen. Plotseling schoot hij wakker. Hij droomde, dat de grenswacht hem op de hielen zat. Het koude zweet brak hem uit. Gelukkig 't was slechts een droom. Wat was het al licht! Hij zou zich toch niet verslapen hebben! Of bleef die maan maar schijnen! Kom hij moest maar eens op onderzoek uitgaan.

Heel stil kwam hij uit bed. Maar wat hoorde hij toch? Wat was dat voor een geschuifel in het woonvertrek? Toch geen inbrekers? Wat nu, werd er een stoel verzet? Hij tuurde en tuurde

door de matglazen ruit der alkoof. Wat was dat? Vlak bij het venster, beschenen door het licht der maan, stond een kleine, witte gedaante. 't Was Truitje. Zou ze slaapwandelen? Dan zou hij geen geruisch maken. Ze mocht eens schrikken. Maar wat lei ze daar nu op tafel? Zijn boek! Zijn boek, waarin hij de smokke-laarswinsten berekende. Dat ging te ver! Wat moest ze daarmee?

Driftig draait hij den deurknop om!

„Vadertje is u er nu al? En het is nog donker.”

„Truitje, wat moest je, wat deed je...”

„Vadertje, mijn eerste handwerk is voor u”, jubelt ze. Bos neemt zijn boek. Is het wel het zijne? Een straal van het maanlicht schijnt over de glanzende letters: Bid en werk.

„Truitje, lieve, knappe Truitje”, zegt hij met ontroerde stem. En hij zet haar neder op zijn knie en fluistert haar lieve, zachte woordjes in het oor. Dan draagt hij haar op zijn sterke schouders naar bed. „Kan het boek u nu gelukkig maken?” vraagt ze slaperig.

„Ook zonder dat boek zal ik gelukkig worden”, antwoordt hij fluisterend. Maar ze slaapt alreeds. En bij 't bedje van zijn kind knielt hij neer. Hij dankt God voor haar eerste handwerkje. Hij voelt het, dit was een Pinksterzegen, die hem uit Hooger hand geschonken werd.

Met een bede in het hart legt hij zich wederom ter ruste. Met een bede om uitstorting van den Heiligen Geest.

